

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **Brnění, o.s.**, IČ: 22861688, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 1935/18, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému: **JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s.**, se sídlem Brno, Zvonarka 92/5, zastoupeného Mgr. Milošem Procházkou, advokátem, se sídlem Brno, Divadelní 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného,

t a k t o :

- I. Usnesení představenstva společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s., 80/11 ze dne 22.6.2011, oznámené žalobci ředitelem společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s., sdělením ze dne 23.6.2011, sp.zn. Zav/106/11, **se zrušuje** v části, ve které bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s., ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/100/11, kterým byla zamítnuta žádost občanského sdružení Brnění, o.s., o poskytnutí informací a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí společnosti JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s. ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/100/11, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.520,- Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Sandry Podskalské, advokátky se sídlem Brno, Dvořákova 13.

O d ů v o d n ě n í :**I. Předmět řízení**

[1] Žalobou, podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 5.8.2011, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2011, sp.zn. Zav/106/11. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání a stížnost žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/100/11, kterým byla zamítnuta žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen informační zákon),

s odůvodněním, že žalovaný není povinným subjektem k poskytnutí požadovaných informací. Požadovanou informací bylo poskytnutí smlouvy o smlouvě budoucí mezi společností JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s., a společností EUROPARK – FP, a.s. a dále sdělení velikosti plochy zabrané maloobchodními prodejny v plánovaném Europarku.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů. Žalobce uvádí, že žalovaný je povinným subjektem k poskytnutí informací podle ustanovení § 2 informačního zákona, neboť je nutné jej považovat za veřejnou instituci. Jako podporu svého tvrzení uvádí žalobce judikaturu Nejvyššího správního soudu. Neposkytnutím požadovaných informací žalovaný jednal v rozporu s informačním zákonem, jakož i čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

[3] Žalobce z výše uvedeného důvodu navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2011, sp.zn. Zav/106/11 a rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/100/11 zrušil a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení, které žalobci vznikly. Dále žalobce navrhuje, aby soud rozhodl o povinnosti žalovaného poskytnout do 15 dnů od právní moci rozsudku výše uvedené informace.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 5.12.2011, uvádí, že není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Žalovaného nelze považovat za veřejnou instituci, jelikož kumulativně nesplňuje kritéria pro toto označení, neboť postrádá znak státního vlivu. Jediným akcionářem žalovaného je Statutární město Brno, které není možné považovat za stát. Pro podporu své argumentace žalovaný uvádí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nálezy Ústavního soudu a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES. Dále žalovaný uvádí, že v případě, že by byl uznán za povinný subjekt k poskytnutí výše uvedených informací, je nutné tyto informace považovat za obchodní tajemství. Ve smyslu ustanovení § 9 informačního zákona nemá žalovaný tyto informace povinnost poskytnout.

[5] Informaci o velikosti plochy maloobchodních prodejen žalovaný neeviduje, rozložení obchodních ploch a ploch s ostatním určením je dle žalovaného nutno považovat za obchodní tajemství, které je žalovaný povinen zachovávat. Smlouva o smlouvě budoucí se týká budoucích investic společnosti EUROPARK-FP, a.s., proto porušením tohoto obchodního tajemství by se žalovaný dopustil nekalosoutěžního jednání. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje žalobu v celém rozsahu zamítnout.

IV. Replika žalobce

[6] Žalobce v replice, doručené soudu dne 6.6.2012, reaguje na vyjádření žalovaného ze dne 5.12.2011. S tvrzením žalovaného, že není povinným subjektem s odkazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17.11.2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru, žalobce nesouhlasí, neboť tato směrnice má užší působnost, než informační zákon a stanoví pouze minimální harmonizaci. Směrnice dopadá na užší okruh subjektů, než informační zákon. Směrnice sice nedopadá na žalovaného, což však neznamená, že by nebylo možné na žalovaného aplikovat informační zákon. Rozhodovací praxe v ČR není dle žalobce v rozporu s výše uvedenou směrnicí. K povaze žalovaného jako veřejné instituce žalobce v replice uvádí relevantní judikaturu a shledává naplnění znaků pro označení

žalovaného jako veřejné instituce ve smyslu informačního zákona. K názoru žalovaného, že předmětné informace mají charakter obchodního tajemství, žalobce uvádí relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která stanovuje podmínky pro označení určitých informací za obchodní tajemství, přičemž na dané informace se ochrana prostřednictvím obchodního tajemství nevztahuje. K tvrzení, že žalovaný neneviduje jednotlivé plochy pro komerční využití podle jejich druhu žalovaný uvádí, že požaduje pouze informaci o ploše maloobchodních prostor a nikoli evidenci jednotlivých ploch, přičemž tuto informaci je povinen žalovaný žalobci poskytnout. K tvrzené nemožnosti výroku č.3 žaloby žalobce nesouhlasí s odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona.

V. Duplika žalovaného

[7] V duplice ze dne 10.8.2012 žalovaný reaguje na repliku žalobce ze dne 6.6.2012. S uvedením judikatury nadále žalovaný setrvává na svém názoru nemožnosti poskytnout žalobci výše uvedené informace. Tyto informace i nadále žalovaný považuje za obchodní tajemství, které vzniká okamžikem naplnění všech znaků, uvedených v obchodním zákoníku a nikoli jeho evidencí. Společnost EUROPARK-FP a.s. nedala souhlas s poskytnutím těchto informací. Informace o celkové ploše maloobchodních prodejen v Europarku je nutné považovat za skutečnosti obchodní povahy, které jsou taktéž chráněny obchodním tajemstvím. Žalobce není se žalovaným ve smluvním vztahu, proto není žalovaný povinen tyto informace poskytnout, neboť jejich zveřejněním hrozí žalovanému škoda. Předmětná smlouva obsahuje údaje o ceně a předmětu plnění, které je nutné dle § 17 zák.č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen obchodní zákoník), považovat za obchodní tajemství. Nadále žalovaný trvá na tom, že není povinným subjektem a tyto informace jsou předmětem obchodního tajemství.

VI. Triplika žalobce

[8] V triplice ze dne 9.10.2012 žalobce reaguje na dupliku žalovaného ze dne 10.8.2012. K otázce zpřístupnění smlouvy žalobce uvádí, že žalovaný deformuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2004, č.j. 7 A 118/2002-37, který byl dle žalobce vydán před zařazením legální definice pojmu informace do informačního zákona. Po uvedení ustanovení § 3 odst. 3 informačního zákona a důvodové zprávy k němu žalobce uvádí závěry přijaté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2008, č.j. 1 As 17/2008-72, podle kterého informací dle informačního zákona není informace o obsahu smlouvy, nýbrž obsah smlouvy jako takový, čímž žalobce zdůvodňuje oprávněnost požadavku na poskytnutí informace o výše uvedené smlouvě. K otázce naplnění znaků obchodního tajemství žalobce uvádí, že neshledává naplnění znaků obchodního tajemství v intencích § 17 obchodního zákoníku. Tvrzení žalovaného označuje za účelové s cílem zastřít důvěrnost těchto informací, což však dle žalobce není adekvátním důvodem pro odepření poskytnutí informací dle informačního zákona. Dle žalobce nemůže žalovaný považovat počty obchodních ploch za obchodní tajemství, jelikož je založen povinným subjektem Statutárním městem Brnem, a proto není možné, aby rozloha záměru byla utajena před veřejností. V dalším žalobce setrvává na předchozích vyjádřeních.

VII. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, že napadené rozhodnutí

žalovaného nebylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[10] Úvodem soud konstatuje, že jakkoliv žalobce označil druhostupňové rozhodnutí jako rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2011, sp.zn. Zav/106/11, je zřejmé, že jako odvolací orgán rozhodovalo představenstvo žalovaného, a to na svém zasedání dne 22.6.2011, kde rozhodlo o zamítnutí odvolání a stížnosti žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2011, sp.zn. Zav/100/11. Písemnost ze dne 23.6.2011, sp.zn. Zav/106/11 je toliko oznámením rozhodnutí představenstva. Za této situace připadalo do úvahy odmítnutí žaloby, neboť účastník brojil proti přípisu a nikoliv proti samotnému rozhodnutí. Nicméně soud dospěl k závěru, že tento postup by byl v souzené věci ryze formalistickým přístupem, neboť žalovaný sám sebe nepovažoval za povinný subjekt a tedy nepostupoval ani ryze formálním způsobem odpovídajícím víceinstančnímu rozhodování. Žalobci bylo usnesení představenstva oznámeno a přísně formálně vzato žalobce svou žalobou brojil proti konečnému vyřízení žádosti o poskytnutí informace žalovaným. Jestliže tedy nesprávně označil jako konečné rozhodnutí přípis ředitele žalovaného, není tento postup překážkou řízení, neboť soud mohl posoudit tento přípis dohromady spolu s částí usnesení představenstva, která se týkala odvolání žalobce, jelikož žalovaný předložil soudu příslušný výpis z usnesení představenstva. Soud proto posoudil rozhodnou otázku, tedy zda žalobce je nebo není povinným subjektem ve světle všech procesů v rámci organizační struktury žalovaného, neboť teprve rozhodnutí o této stěžejní otázce bude nadále předurčovat i následný budoucí postup žalovaného v případě této a dalších žádostí o informace. Odmítnutím žaloby by soud nedocílil ochrany práv žalobce, neboť procesním důsledkem odmítnutí žaloby by bylo pouze doručení uvedené části usnesení představenstva, s jehož obsahem byl žalobce seznámen přípisem ředitele žalovaného ze dne 23.6.2011, a pravděpodobně opětovné podání žaloby založené na stejném právním podkladě, tedy sporu o to, zda je žalovaný povinným subjektem nebo nikoliv. Soud proto přistoupil k projednání žaloby, když je však třeba zdůraznit, že takový postup považuje soud za výjimečný a daný skutkovými okolnostmi souzené věci, kdy žalovaným není orgán veřejné moci, nýbrž obchodní společnost soukromého práva, na kterou se obecně postupy dané pro orgány veřejné moci nevztahuje.

[11] Podle ustanovení § 2 odst. 1 informačního zákona jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

[12] Závěr o tom, že obchodní společnosti mohou být povinnými subjekty ve smyslu informačního zákona, je součástí dnes již poměrně konstantní judikatury, o čemž svědčí rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2011, č.j. 1 As 114/2011-121, dále ze dne 8. září 2011, č.j. 9 As 48/2011-129, ze dne 16. listopadu 2010, č.j. 9 As 7/2010-59, ze dne 15. října 2010, č.j. 2 As 7/2010-175, ze dne 6. října 2009, č.j. 2 As 4/2009-93, ze dne 29. května 2008, č.j. 8 As 57/2006-67.

[13] Soud se ztotožnil se závěry, jež se vztahovaly k širšímu pojetí státu. Ústavní soud ČR vymezil v nález ze dne 24.1.2007, sp.zn. I. ÚS 260/06 relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, takto: „a) *způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o*

charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze.“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. května 2008, č.j. 8 As 57/2006-67, vyšel z judikatury Ústavního soudu (nálezy sp. zn. III. ÚS 686/02 a sp.zn. I. ÚS 260/02) a po rozboru uvedl, že „V rámci další argumentace vychází Nejvyšší správní soud z širší interpretace pojmu stát, resp. argumentuje-li Ústavní soud možností ingerence státu do činnosti atd. zkoumané instituce, považuje Nejvyšší správní soud podmínku za naplněnou i v případě možné ingerence územního samosprávného celku a jeho orgánů. V tomto směru vychází z okruhu povinných osob, kterými jsou nejen státní orgány, ale právě i územní samosprávné celky a jejich orgány. Představují-li další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií (resp. od státu v širším slova smyslu – zvoleném i Nejvyšším správním soudem). Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoliv však již k druhé. Restriktivní výklad Nejvyššího správního soudu by ostatně mohl vést k vyloučení dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávných celků a jejich orgánů v důsledku prostého zakládání společností soukromého práva (srov. § 35a odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů).

Právě skutečnost, že obec může v souladu s posledně citovaným ustanovením zakládat pro výkon samostatné působnosti právnické osoby vede k závěru, že i tyto osoby musí podléhat režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. V opačném případě by záleželo pouze na vůli obce, zda vlastním úkonem omezí či zcela vyloučí část své činnosti z kontroly veřejnosti, která je navíc garantována ústavním pořádkem České republiky (článek 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod). Samotná skutečnost, že je druhý žalovaný akciovou společností, tedy osobou soukromého práva založenou podle obchodního zákoníku, jej proto nevylučuje z okruhu povinných osob ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.“

[14] K uvedenému soud dodává, že obec je územní veřejnoprávní korporací, jež je standardně teorií řazena mezi subjekty veřejné správy (srov. např. Dušan Hendrych, a kolektiv Správní právo, 7. vydání, Praha 2009). Hendrych pak k veřejnoprávním korporacím výslovně uvádí, že „Veřejnoprávní korporace je základním pojmem, jehož objasnění umožňuje definovat většinu reálných subjektů, které vystupují jako nositelé veřejné správy, a zaznamenat rozdíly, které mezi různými formami právnických osob existují. Tomuto rozlišování se přikládá velký význam i z praktického hlediska, neboť nepochopení rozdílů, které existují mezi různými formami právnických osob, vede někdy k nejasnostem a pochybením v právní úpravě. Na druhé straně jakákoli klasifikace vždy zůstává v rovině abstrakce a nemůže nikdy postihnout četnost forem a pojmenování subjektů veřejného práva, jak je vytváří konkrétní právní řád. Veřejnoprávní korporace je člensky organizovaný subjekt veřejné správy, kterému byla svěřena moc samostatně plnit veřejné úkoly. Mezi základní znaky, které vyznačují tuto korporaci jako subjekt veřejné správy, patří:

– uplatnění členského principu v organizaci korporace tak, že členové při plnění úkolů korporace spolupůsobí, což patří mezi podstatná členská práva tvořící základ organizační struktury korporace. Ve veřejnoprávní korporaci tvoří správci a spravovaní jednotu, neboť spravovaní jsou sami aktivními nositeli správy. Teoreticky nic nebrání tomu, aby členy korporace byly jak osoby fyzické tak právnické;

- veřejnoprávní korporace je právnickou osobou. Jako taková je samostatným subjektem práv a povinností. Zvláště je způsobilá k majetkovým úkonům a za své závazky je odpovědná;
- veřejnoprávní korporace je založena zákonem nebo jiným vrchnostenským aktem na základě zákona;
- veřejnoprávní korporaci musí být svěřena mocenská pravomoc činit vrchnostenské úkony. To nebrání tomu, aby tyto korporace při plnění veřejných úkolů nepoužívaly i prostředků soukromého práva;
- při plnění svých úkolů má veřejnoprávní korporace jako subjekt veřejné správy jistou nezávislost na správních úřadech státu, a to podle svěřených úkolů a oprávnění. Podléhá však státnímu dozoru, který se v zásadě omezuje na kontrolu zákonnosti, popř. hospodaření s finančními prostředky státu.“

[15] Dále Hendrych uvádí, že „Působnost územních samosprávných celků se v našich zemích tradičně člení na dvě skupiny: na tzv. působnost samostatnou (přirozenou, samosprávnou) a na tzv. působnost přenesenou (cizí, delegovanou). Dualismus veřejné správy, jež se člení především na státní správu a samosprávu, odůvodňuje právní konstrukci, podle které jsou některé záležitosti výkonu státní správy „přenášeny“ na jednotky územní správy (zákonem), resp. podle čl. 105 Úst jejich orgány – orgány územních samosprávných celků se takto stávají nepřímými vykonavateli státní správy. Zatímco výkon územní samosprávy náležející do samostatné působnosti je výrazem decentralizace veřejné správy (nositelem správy je jiný subjekt než stát), plnění agend v rámci přenesené působnosti znamená pouze dekoncentraci státní správy.“

[16] Z uvedeného vyplývá, že obec je veřejnoprávní korporací, je samostatným subjektem práva, je jí svěřena mocenská pravomoc činit vrchnostenské úkony a na území, které spadá do jeho územní působnosti vykonává buď přenesené pravomoci státu nebo pravomoci v samostatné působnosti, tedy pravomoci v rámci veřejné správy, které jsou decentralizované ze státu na jiného nositele veřejné správy. S ohledem na uvedené nelze dospět k jinému závěru než, že jsou-li povinnými subjekty veřejné instituce – obchodní společnosti založené státem (v užším slova smyslu), musí být povinnými subjekty i veřejné instituce – obchodní společnosti, které založily obce v rámci výkonu samostatné působnosti, neboť rozsah pravomocí, kterými obce disponují v rámci samostatné působnosti, odpovídá pouze decentralizovaným pravomocem v rámci veřejné správy. Jestliže jsou povinny poskytovat informace veřejné instituce – obchodní společnosti, které jsou založeny státem v rámci výkonu nedecentralizované veřejné správy, není důvod, aby byly z této povinnosti vyňaty veřejné instituce – obchodní společnosti založené v rámci decentralizované veřejné správy, když tyto společnosti mohou disponovat informacemi ve smyslu informačního zákona.

[17] Uvedenému chápání odpovídá i ustanovení čl. 2 odst. 2 směrnice č. 2003/98/ES, které pokládá za veřejnoprávní subjekt, který a) je zřízený za zvláštním účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu a b) který má právní subjektivitu a c) je financován převážně státem, **regionálními nebo místními orgány** (pozn. *zvýraznění provedeno soudem*) nebo jinými veřejnoprávními subjekty nebo je těmito subjekty řízen, nebo v jeho správním, řídicím nebo dozorčím orgánu je více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty.

[17] V této souvislosti posoudil soud i námitku žalovaného, že se na něj informační povinnost dle směrnice č. 2003/98/ES nevztahuje.

[18] Podle ustanovení § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušný předpis Evropských společenství a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím. Zpracovaným příslušným předpisem Evropských společenství je směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Ve vztahu k této směrnici se žalovaný dovolává výkladu veřejnoprávního subjektu na základě prvků, kterými je veřejnoprávní subjekt definován touto směrnicí. Aby bylo možno prohlásit směrnici za náležitě implementovanou, musí být požadovaného výsledku dosaženo jednak včas a jednak úplně z hlediska formálně právního i aplikačně praktického. Je tedy nezbytné včasné přijetí transpozičního opatření státem, správné promítnutí obsahu směrnice přijatým transpozičním opatřením, náležitá forma transpozičního opatření, zajištění náležité aplikace transpozičního opatření a dodržování povinností a efektivní vymahatelnosti práv z něj vyplývajících. Z pohledu správného promítnutí obsahu směrnice je třeba konstatovat, že směrnice jsou závazné co do výsledku a má tedy být dosaženo přesně toho, co směrnice požaduje. Rozšíření, stejně jako zúžení podmínek stanovených směrnicí je přípustné pouze v případě, že to směrnice dovoluje.

[19] V případě směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES, pokud soud pomine odstavce 6 a 7 preambule směrnice, které uvozují povinnost minimální harmonizace, pak odstavec 8 preambule výslovně uvádí, že *opatření členských států mohou překračovat rámec minimálních standardů stanovených touto směrnicí, aby umožnila širší opakované použití*. V návaznosti na to odstavec 25 preambule uzavírá, že *tato směrnice by měla dosáhnout minimální harmonizace a tak se vyhnout dalším rozdílnostem mezi členskými státy v otázce opakovaného použití dokumentů veřejného sektoru*. Podle čl. odst. 1. *směrnice tato směrnice stanoví minimální soubor pravidel pro opakované použití a praktické prostředky pro usnadnění opakovaného použití stávajících dokumentů, které mají subjekty veřejného sektoru členských států v držení*. Směrnice tak opravňuje státy k rozšíření pravidel pro opakované použití a praktických prostředků pro usnadnění opakovaného použití stávajících dokumentů, které mají subjekty veřejného sektoru členských států v držení. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že cílem směrnice je stanovit minimální standardy pro rozsah poskytování informací, a to jak věcný tak i osobní, aby bylo možno docílit získání nejméně stanoveného typu informací od stanovených subjektů. V případě směrnice 2003/98/ES však platí, že státy mohou umožnit větší míru přístupu k informacím, pokud budou zachovány minimální standardy stanovené směrnicí. Česká republika při přijetí informačního zákona vynecháním „*průmyslové nebo obchodní povahy*“ jako omezujícího kritéria veřejnoprávního subjektu přípustně rozšířila okruh povinných subjektů a žalovaný proto nemůže být úspěšný s argumentací, že aplikační praxe vyložila ustanovení informačního zákona šířeji, než jak jsou stanoveny minimální standardy směrnice, neboť směrnice umožnila státům rozšíření podmínek stanovených směrnicí.

[20] Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že může aplikovat test Nevyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu, ke zjištění, zda je žalovaný veřejnou institucí.

[21] 1. *způsob vzniku či zániku instituce a osoba zřizovatele* - v případě prvního kritéria zjistil soud z obchodního rejstříku, že jakkoliv je žalovaný akciovou společností založenou v souladu s obchodním zákoníkem, je jeho zakladatelem ode dne 14.5.2007 Statutární město Brno, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1 (před tímto datem Město Brno se stejným sídlem), které je zároveň jediným akcionářem žalovaného. Tato skutečnost nebyla mezi žalobcem a žalovaným ani předmětem sporu.

[22] 2. *který subjekt vytváří jednotlivé orgány druhého žalovaného* - subjektem vytvářejícím orgány žalovaného je jako jediný akcionář Statutární město Brno a to buď přímo nebo zprostředkovaně prostřednictvím valné hromady, a to včetně představenstva i dozorčí rady (srov. čl. 29 odst. 1 a čl. 37 odst. 1 Stanov žalovaného ke dni 2.2.2011 – veřejně dostupné ve Sbírce listin).

[23] 3. *existence státního dohledu nad činností žalovaného* - Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 8 As 57/2006-67 „*neinterpretuje dohled definovaný Ústavním soudem jako nutně vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled, který může konkrétní subjekt (zde první žalovaný) vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu (zde druhému žalovanému), byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku.*“ S ohledem na tento závěr Nejvyššího správního soudu je to tedy opět Statutární město Brno, které může vykonávat dohled nad činností žalovaného, a to opět jak přímo, tak skrze dozorčí radu žalovaného volenou valnou hromadou, kterou jako jediný akcionář ovládá Statutární město Brno.

[24] 4. *je účel žalovaného soukromý nebo veřejný* - aktuálním předmětem podnikání žalovaného je provádění staveb, jejich změn a odstraňování (zapsáno 3.5.2002) a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (zapsáno 19.10.2009). Z veřejně dostupných informací, které o sobě uvádí sám žalovaný (www.jcbrno.cz), lze zjistit, že „*JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s. je společností, která byla založena roku 1994 městem Brnem, jako 100% akcionářem, za účelem přípravy a řízení realizace projektu Jižní centrum. Cílem tohoto projektu je vytvoření podmínek pro další přirozený rozvoj města včetně dobudování moderní infrastruktury a služeb v dané části města a komfortního dopravního spojení s centry ostatních evropských regionů.*

Vzhledem k současným nárokům a potřebám některých subjektů - sídla firem vyžadující moderní technologické zázemí, zastoupení regionálních, státních a evropských institucí, moderní nákupní a společenská centra spojená s bydlením - které nelze v dostatečné kapacitě umístit do historického jádra, ani do prostorově i architektonicky stabilizovaného území tzv. centrální zóny města, připravuje město Brno rozvojové území v sousedství historického jádra - tzv. Jižní centrum.

Území Jižního centra zahrnuje oblast o rozloze cca 135 ha, která je pro tyto funkce dlouhodobě rezervována. Přirozené hranice území tvoří ulice Nové Sady, Nádražní a Benešova ze severozápadní části, ulice Koliště a Dornych ze severovýchodní části, dále těleso nákladového nádraží Brno-Komárov z jihovýchodní části a konečně koryto řeky Svratky z jihozápadní části.“

[25] Z těchto veřejně poskytovaných informací, které žalovaný zveřejňuje o své činnosti a důvodech své existence, je zřejmé, že aktivita žalovaného směřuje k uspokojování veřejných potřeb, neboť pečuje o všestranný rozvoj části území Statutárního města Brna a o potřeby svých občanů, resp. Statutární město Brno prostřednictvím žalovaného pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chrání veřejný zájem (§ 2 odst. 2 zákona o obcích).

[26] Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný byl založen Statutárním městem Brnem jako územním samosprávným celkem, jeho orgány jsou částečně přímo a částečně prostřednictvím valné hromady vytvářeny Statutárním městem Brnem, které zároveň zákonem stanovenými prostředky vykonává dohled nad činností žalovaného a ten plní veřejný účel. Jakkoliv je tedy žalovaný formálně osobou soukromého práva, převažují u něj znaky svědčící o jeho veřejné

povaze a jedná se tedy o veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[27] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že jak rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2011, tak jemu předcházející rozhodnutí ze dne 31.5.2011 se zakládá na nesprávném právním posouzení skutečnosti, zda je žalovaný povinným subjektem nebo nikoliv.

[28] Jelikož soud dospěl k závěru, že žalovaný je povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, pak jeho vyjádření ze dne 31.5.2011, resp. 23.6.2011 (ve spojení s usnesením ze dne 22.6.2011), je třeba posoudit ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. (*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*) jako rozhodnutí, neboť se jedná o úkony, kterým žalovaný rozhodoval o právu žalobce na poskytnutí informací. Soud však v rámci tohoto řízení neposuzoval procesní otázky vydání obou rozhodnutí, neboť vycházel-li žalovaný ze skutečnosti, že není povinným subjektem podle informačního zákona, nelze mu vyčítat procesní pochybení, neboť logickou součástí závěru o tom, že není povinným subjektem je nedílně i závěr o tom, že se na žalovaného nevztahují procesní pravidla související s poskytováním informací.

[29] Zároveň soud vědomě v tomto rozhodnutí pominul sporné otázky, které mezi účastníky vyvstaly v průběhu tohoto řízení a které souvisí s možnou ochranou obchodního tajemství žalovaného. Soud je v řízení vázán obsahem žalobních námitek tak, jak byly podány v průběhu lhůty pro podání žaloby a rozhodnutí žalovaného přezkoumává toliko v rozsahu těchto námitek a ve vztahu k obsahu rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí ani v jemu předcházejícím rozhodnutí neargumentoval žalovaný ochranou obchodního tajemství. Stejně tak nebyly tyto námitky vzneseny v žalobě. Soud se proto argumentací žalovaného, kterou nad rámec odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl ve vyjádření, a námitkami žalobce obsaženými v replice nezabýval, neboť by tím nepřípustně zasahoval do dalšího řízení, které bude vedeno před žalovaným.

V. Shrnutí a náklady řízení

[30] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je založeno na chybném právním posouzení skutečnosti, zda je žalovaný povinným subjektem ve smyslu informačního zákona a v návaznosti na to pak žalovaný nezákonným způsobem zkrátil právo žalobce na poskytnutí informace. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se ve světle shora uvedených závěrů zdejšího soudu opětovně zabýval žádostí o poskytnutí informace a v řádném, zákonu odpovídajícím procesu tuto žádost vyřídil. Zejména soud považuje za nutné zdůraznit, že s ohledem na to, že je žalovaný povinným subjektem dle zákona o informacích, musí mít vytvořenou strukturu rozhodování o žádostech o poskytnutí informací a tato struktura, zejména instanční, by měla být veřejně známa. Jelikož se v souzené věci zakládalo na stejném nesprávném právním hodnocení i prvostupňové rozhodnutí, vyhověl soud návrhu žalobce a zrušil i prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.)

[31] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 písm. s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[32] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení daňovým poradcem za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání dvou vyjádření ve věci na výzvu soudu) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. a paušální náhradu hotových výdajů za čtyři úkony právní služby podle ustanovení § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 9600,- Kč, DPH ve výši 1920,- Kč a částku 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, tedy celkem 13.520,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31.10.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu